

Слава храма Светог Димитрија на Новом Београду

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 8. новембра 2021. године, на празник Светог великомученика Димитрија, свету архијерејску Литургију у храму посвећеном том угоднику Божјем на Новом Београду (фотогалерија) – вест у изради.

У току свете Литургије, уз саслужење Његовог Преосвештенства Епископа топличког г. Јеротеја и свештенства Архиепископије београдско-карловачке, Његова Светост Патријарх је рукоположио ђакон Зорана Недића у чин јереја. Беседу патријарха Порфирија доносимо у целини:

У име Оца и Сина и Светога Духа. Браћо и сестре, нека вам је благословен и радостан данашњи дан. Данас славимо Светог Димитрија, Митровдан. Ја се искрено радујем што сам овде, у овом храму на Новом Београду који је посвећен управо том великом угоднику и светитељу Божјем.

Светитељи Божји јесу наши посредници, посредници у односу на Бога. Они су својеврсна духовна веза, духовна наша спона са Богом нашим ка којем сви тежимо, а спона су и веза управо због тога што су својим животом, својим животним ставом, постали свети сасуд Божји до те мере освећен да се благодат Божја у њима и кроз њих пројављује и дејствује у односу на све оне који им се обраћају. Међутим, светитељи Божји колико год да су спона и наша духовна веза она су и наша обавеза. Они нас обавезују, управо чињеницом да се њима обраћамо, и на то да се колико год можемо собом и својим животом свакодневно угледамо на њих, идемо њиховим стазама и њиховим стопама.

Управо то значи и наша вера. Ми се често вером поносимо, јер имамо чисту, истинску, јеванђељску, православну веру. И у реду је да смо благодарни Богу због тога што нам је дао истинити и прави пут, праву веру. У реду је да се радујемо због тога. Међутим, то ни у ком случају не треба да буде повод за преузношење, за израз онога што је поред свакога пада, свакога греха, отуђења од Бога. Не треба да буде повод за преузношење, то јест гордост, него управо то што смо добили вером као дар од Бога – то нас обавезује. Обавезује нас сам Господ својим речима да оно што је циљ и смисао нашега живота, да оно што изнад свега и после свега остаје јесте љубав. Господ изриче заповест као позив. Он заповеда да љубите једни друге. Љубав подразумева даривање, жртву. Љубав подразумева самопосматрање. Љубав подразумева – да би била могућа у пракси и реализован – самоконтролу, самоограничење. Шта то ми ограничавамо, шта треба да контролишемо у себи и на себи? Управо оно што смо малопре поменули: преузношење над другима. Треба да контролишемо свој егоизам, Треба да ограничавамо страсти у себи, да обуздавамо самољубље, да обуздавамо потребу да се све подреди нама, нашој острашћеној вољи. Често ћемо то чути у временима у којима живимо, која промовишу слободу, као да је слобода измишљена у наше време, као да слобода као чежња и као потреба, али и као реалност пре тога, не постоји од кад постоји човек.

Наиме, оно по чему човек личи на Бога између осталог јесте управо чињеница да је слободно биће, а баш због тога јесте биће љубави. Ако није слободан он не може да воли. Али и обрнуто: ако не воли, он није слободан. Данас, дакле модерни свет каже слободан си и чини све што ти срце хоће. Наравно, пре тога не поставља се питање које је поставио старозаветни човек: какво је то срце? Да ли је то срце испуњено љубављу, да ли се самоограничава на пољу гордости и самољубља или је то срце заражено егоизмом, самољубљем, искључивошћу, нетрпељивошћу, среброљубљем, славољубљем, чиме год хоћете. Па како онда нешто што је заражено, нешто што је спутано страстима и грехом може бити слободно?! Зар онда можемо рећи себи – да бисмо тобож били слободни – чинимо оно што хоћемо! Свети оци кажу: Воли Бога и чини шта хоћеш.

Видите колика је ту разлика између самопосматрања и посматрања света. Ко воли Бога он се труди да очисти своје биће, да очисти од ових корена зла – славољубља, среброљубља, властољубља, гордости. Ко воли Бога он се труди да постане смирен. Он се бори пре свега против свакога зла у себи. Он не посматра пре свега другог и Бога, па тек онда на крају себе. Преиспитујући се најпре у светлости присуства Божјег, испитује себе, испитује своје срце,

при чему су критеријуми мера и мерило заповести Божје, заповести Божије које управо јесу пут слободе, а не нешто што нас ограничава. Љубите једни друге није спутавање. То је пут слободе! Дакле, Воли Бога и чини шта хоћеш јесте пут слободе, зато што је то проширење своје личности у Христу. Путем смирења, путем врлине, путем добра, путем истине, то је раст у Христу, али то је раст који нема свој крај, раст чији је крај бескрајан, јер растемо у мери раста висине Христове по речима апостола Павла, а то значи да постајемо Божји људи.

Ако волимо Христа, ако волимо Бога и усклађујемо свој живот са заповестима Његовим, није то љубав као некаква романтична и романтичарска емоција. То је љубав у којој остајемо какви јесмо. То је љубав која нас преображава и мења и која кристално јасно – јер је то живот у Христу и Јеванђељу – клеше и ваља наше биће тако да се уподобљавамо Богу, да од слике идемо ка својој прилици, од оних потенцијала које смо добили од Бога растемо тако што их развијамо сарађујући са благодаћу Божјом. Воли Бога и чини шта хоћеш, а не чини шта ти срцу драго, неочишћен, острашћен, испуњен мржњом, завишћу, борећи се тобож у тој слободи за неко своје право. Које црно право ако смо окречени гробови, ако смо мртваци прокужени у страсти и греху?! И то пре свега у греху према Богу, због непослушања према вољи Његовој, а онда грех у односу на друге људе, јер их не видимо као могућност да у заједници са њима испуњавамо вољу Божју.

Живимо по заповестима Божјим тако да љубимо друге, тако да они постану смисао нашег постојања, тако да знамо, да постанемо свесни, да без њих, да без тих других, без ближњег, ни ми не постојимо. Браћо и сестре, такви су били светитељи Божји. Зато се ми њима данас обраћамо и зато они могу бити наш приступ Богу, тојест кроз њих и ми можемо добити слободу према Богу, јер су они охристовљени људи. Такав је био и Свети Димитрије кога данас славимо. Био је испуњем љубављу према Богу и према ближњем у времену којем је живео, из високог рода, војник, високих позиција, али у времену када је требао да се определи да ли је Христов или је царев. Служећи у војсци цара који је прогонио хришћане, позван је био и Свети Димитрије. Добио је заповест да гони хришћане. Насупрот томе, не само да их није гонио, он је проповедао Христа и незнабошце и многобошце уводио у тајне Христа и чинио их хришћанима. А онда када му је било понуђено да удовољи вољи царевој, да остане на високој позицији и да још буде узвишен у веће војничко достојанство знао је да је замалена Царско Небеско и одбио је напредовање у каријери, одбио је напредовање и у стицању иметка, одбио је напредовање свих вредности и позиција и лепота овога света, зато што је љубио Христа, а

љубећи и волећи Христа волео је и друге људе. До те мере је био свестан да је без Христа ништа, уобличено биће од различитих хемијских састојака који има свој крај, земља у земљу одлази, знао је да је то без Христа, а у исто време што је још важније да је са Христом, охристовљени за вечност, из небића позван и сазван човек.

И ми, браћо и сестре, и Реч Господња данас каже и подсећа нас на то. Налазимо се и истој позицији и често се скривамо. Одричемо се славе Божије зарад неке привремене мале славе. Чудимо се откуд то да нас људи најблаже речено не разумеју, али откуд то да нас понекад гоне, да нас критикују, да нас оговарају, клевећу и тако даље и тако редом. Па то је због тога како сам Господ каже: пре нас су њега омрзли. Зашто? Зато што ми онда када живимо Христом сведочимо истину. Не би имали греха они који су изабрали грех за начин живота да нам Христос свима није рекао шта је то исправан живот. Онај који не зна за заповест, онај који не зна за истину можда би и могао бити оправдан, али нама се истина у Христу у свој својој пуноћи открила и немамо изговора. Зато, колико год да смо у Христу и да то јесте дар и да јесмо Црква Његова, Тело Његово, колико год да су светитељи Божји свезе и везе наше пред Богом они су већма и много више од тога наша обавеза и одговорност да не тражимо себи изговоре, да не очекујемо да све око нас најпре буде савршено – и мама и тата и брат и сестра, да сви они буду савршени, а ја да останем такав какав јесам, да не очекујемо да закони државе у којој постојимо, живимо буду савршени, да наши учитељи, рођаци, комшије сви око нас се мењају кад оду, а ми да останемо такви какви јесмо. Можемо, али онда нисмо у праву када се жалимо и нећемо наћи излаза из тог свог мисленог, унутарњег чвора и окова који нам стежу и душу и тело. Нека би нам Господ дао да увек знамо да је Син Божји који је дошао за спасење свих људи распет. Људи су га распели, а и ми га сад распињемо сваки пут када бирамо линију мањег отпора у свом животу, када тражимо оправдање за разне своје промашаје и лоше поступке. Распео га свет и распињу га и данас људи јер вредности које Христос поставља као вредности живота не одговарају онима који би хтели да по своме срцу успостављају систем вредности који не подразумева другога, не подразумева смирење, не подразумева истинску и чисту врлину, не подразумева чисто срце, већ хоће систем вредности који каже: чини шта хоћеш, али не преображен, непросвећен, необлагодаћен силом Духа Светог. Ми хоћемо да будемо Христови, јер нас је Христос усвојио, али хоћемо и да живимо љубављу и тајном Његовом.

Нека би нам Господ молитвама Светога Димитрија дао најпре чврсту и јасну

одлуку да идемо тим путем, а онда и снагу да тај пут реализујемо како бисмо онда успињући се ка Царству Небеском, које нама долази у сусрет непрестано и ту је међу нама, могли да славимо у радости и лепоти, у пуноћи име Једнога у Тројици, Бога Оца и Сина и Светога Духа сада и увек и у векове векова. Амин!

>

Градња храма Светог великомученика Димитрија почела је 22. априла 1998. године, са прекидом у ратним годинама (септембар 1998 – јун 1999. године). Блажене успомене патријарх Павле освештао је темеље храма 15. новембра 1998. године, док је 8. новембра 2001. године, на Митровдан, освештао крстове за оба објекта. Поред храма се налази и пратећи објекат са звоником и потребним техничким просторијама. Врх куполе звоника налази се на висини од скоро 32 метра.

spc.rs